

ALPHONSE DAUDET
DEĞİRMENİMDEN
MEKTUPLAR

Çeviri: VOLKAN YALÇINTOKLU

ALPHONSE DAUDET
DEĞİRMENİMDEN
MEKTUPLAR

Can Klasik

Değirmenimden Mektuplar, Alphonse Daudet
Fransızca aslından çeviren: Volkan Yalçıntoklu
Lettres de mon moulin

© 2010, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

11. basım: Ocak 2023, İstanbul

Bu kitabın 11. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Daniel Omar Cifani Conforti

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi No: 51 Giriş Depo Bölümü

Küçükçekmece-İstanbul

Sertifika No: 40421

ISBN 978-975-07-4275-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ALPHONSE DAUDET
DEĞİRMENİMDEN
MEKTUPLAR

ÖYKÜ

Fransızca aslından çeviren

Volkan Yalçıntoklu

♥can

Alphonse Daudet'nin Can Yayınları'ndaki diğler kitabı:

Tarasconlu Tartarin, 2010

ALPHONSE DAUDET, 1840 yılında tüccar bir ailenin çocuğu olarak Fransa'nın Nîmes kentinde doğdu. Avare geçen bir gençlik döneminden sonra ailenin iflası üzerine on beş yaşında öğrenimini yarıda bırakmak zorunda kaldı. Paris'te kendi halinde bir gazeteci olan ağabeyi Ernest'in yanına gitti. 1858 yılında yayımlanan bir şiir derlemesi, *Sevdalı Kadınlar*, onu edebiyat çevrelerine tanıttı. Asıl başarıya, güneydeki gençliğin ve başkente gelişinin hikâyesi olan *Bir Çocuğun Hayatı/Küçük Şey* (1868) ve özellikle Provence yöresini sade bir dille anlattığı eğlendirici masallar derlemesi *Değirmenimden Mektuplar* (1869) ile kavuştu. *Tarasconlu Tartarin* (1872), *Pazartesi Hikâyeleri* (1873), *Jack* (1876) ve *Sapho* (1884), kuruluşundan beri Goncourt Akademisi üyesi ve natüralizmin önemli temsilcilerinden biri olan yazarın diğer önemli eserleridir. Alphonse Daudet 1897 yılında Paris'te öldü.

VOLKAN YALÇINTOKLU, 1961'de doğdu. Saint-Joseph Lisesi'nde okudu. Dokuz Eylül Üniversitesi Tıbbi Biyoloji ve Genetik Bölümü'nü bitirdi. Uzun yıllar kitapçılık yaptı. Fransızca ve İngilizce'den çeviriler yapıyor: Jules Verne, Alexandre Dumas, George Sand, Honoré de Balzac, Charles Perrault, Lyman Frank Baum ve Helene de Witt'in eserlerini çevirdi.

İçindekiler

Giriş	11
Yerleşme	13
Beaucaire posta arabası	17
Cornille Usta'nın sırrı	22
Bay Seguin'in keçisi	29
Yıldızlar	37
Arlesli kız	44
Papanın katırı	49
Sanguinaires Feneri	61
Sémillante'ın can çekişmesi	68
Gümrükçüler	75
Cucugnan papazı	80
İhtiyarlar	87
Düzyazı baladlar	96
Bixiou'nun cüzdanı	104
Altın beyinli adamın hikâyesi	111
Şair Mistral	116
Üç kısa ayın	125
Portakallar	135
İki han	140

Miliana'da	145
Çekirgeler	159
Saygıdeğer Keşiş Gaucher'nin iksiri	164
Camargue'da	175
Kışla özlemi	187

GİRİŞ

Bürosu Pampérigouste'da¹ bulunan noter Honorat Grapazi'nin huzurunda, "Vivette Cornille'in kocası ve ikamet ettiği Cigalières'de çiftçilik yapan Bay Gaspard Mitifio²... İşbu belge gereğince, Provence'ın göbeğindeki Rhône Vadisi'nde, çam ve yeşil meşe ağaçlarıyla kaplı bir yamaç üzerinde yer alan un ve yel değirmenini, hukuki ve fiili teminat altında ve her türlü borç, takyidat ve ipotekten ari olarak Bay Alphonse Daudet'ye satmıştır. Sözü geçen değirmen kanatlarının ucuna kadar yükselen yabanasmaları, yosunlar, biberiyeler ve asalak otlardan da anlaşılacağı gibi, yirmi yılı aşkın bir süre önce terk edilmiştir ve öğütme faaliyetini yerine getiremeyecek durumdadır.

Bu konumuna, büyük çarkının kırık olmasına ve tuğlaları arasında otların yeşerdiği taşına rağmen Bay Alphonse Daudet, sözü geçen değirmenin zevkine ve edebi çalışmalarına uygun olduğunu ve tüm sorumluluğu üze-

1. Pampérigouste hayali bir bölgenin ismidir. Kökeni bilinmeyen bu sözcük Güney Fransa'da farklı biçimlerde yaygın olarak kullanılır. Rabelais bu sözcüğü "Papeligosse Valisi" şeklinde kullanmıştır. Frédéric Mistral, *Trésor du Félibrige* (Félibrige Hazinesi) adlı yapıtında bu kalıptan alıntı yapmıştır. (Y.N.)

2. Daudet bu ismi, Montauban Şatosu'nda tanıdığı ve duygusal anlamda bağlandığı bir kişiye atfen kullanmıştır. (Y.N.)

rine alarak, satıcıdan, ortaya çıkabilecek tamirat giderlerini karşılması konusunda hiçbir talepte bulunmayacağını beyan etmiştir.

Satış işlemi noterlerin ve sözleşmenin altında imzası bulunan tanıkların önünde, uygun görülen fiyat üzerinden yapılmış, Bay Daudet'nin istenen meblağı nakit olarak ödemesinin ardından Bay Mitifio makbuz karşılığında parayı teslim almıştır.

İşbu sözleşme Pampérigouste noteri Honorat'nın bürosunda, fifreci Francet Mamaï ve beyaz cüppeli tövbe-kârların¹ haç taşıyıcısı Quique lakaplı Louiset'nin huzurunda yapılmış ve okunduktan sonra taraflarca ve noterce imzalanmıştır..”

1. Devrimden sonra Fransa'nın diğer bölgelerinde neredeyse ortadan kaybolmuş, ama Güney Fransa'da XIX. yüzyılda bile varlığını korumuş ve kendilerini çile çekmeye adanmış olan laik bir tarikatın mensupları. (Y.N.)

YERLEŞME

Gelişime en çok tavşanlar şaşırıldı!.. Uzun zamandan beri, duvarlarını ve önündeki düzlüğü otların kapladığı değirmenin kapılarını kapalı gördüklerinden, sonunda, değirmencilerin soyunun tükendiğini sanmışlar ve burayı benimseyerek, bir karargâh, stratejik bir üs olarak kullanmaya başlamışlardı. Burası adeta tavşanların Jemmapes¹ değirmeni haline gelmişti. Geldiğim gece, abartısız yirmi kadarı halka halinde platforma oturmuş, ay ışığına uzattıkları patilerini ısıtıyorlardı. Çatı penceresini aralar aralamaz, vınn! Telaşlı küçük beyaz popoların hepsi ordugâhları baskına uğramışçasına, kuyrukları havada fundalıklara kaçıştılar. Umarım geri dönerler.

Beni görünce en çok şaşıranlardan biri de düşünceli ifadesiyle yirmi yılı aşkın bir süredir birinci katın kiracısı olan, yaşlı, uğursuz bir baykuştı. Onu yukarıdaki odada bulduğumda dökülmüş sıva ve kiremit parçaları arasında, ana milin üzerinde dimdik ve hareketsiz duruyordu. Yuvarlak gözleriyle bir süre bana baktı, daha sonra beni

1. Jemmapes Değirmeni: Daudet kullandığı bu ifadeyle –belki de kasten?– 1792’de Dumouriez tarafından Jemmapes’da Avusturyalılara ve Valmy değirmeninde Prusyalılara karşı kazanılan iki zaferin yerlerini karıştırmış gibi görünüyor. (Y. N.)

tanımadığına şaşırıp “Hu!.. Hu!..” diye öterek tozdan grilemiş kanatlarını güçlükle çırpırmaya koyuldu. Ah bu lanet düşünürler! Temizlenmeyi hiç akıllarından geçirmezler! Yine de, asık suratı ve kırıştırdığı gözleriyle bu sakin kiracı içlerinde en çok hoşuma gideniydi. Hemen sözleşmesini yeniledim. Eskiden olduğu gibi değirmenin üst katı, çatıya açılan girişi de dahil olmak üzere onun olacak, bana da alt katta bir manastırın yemekhanesini andıran, beyaz kireçle sıvanmış kemerli ve basık tavanlı küçük oda kalacaktı.

İşte size ardına kadar açık kapısından güneş ışınlarını içeri alan bu odadan yazıyorum.

Karşımda yamacın eteklerine kadar ıslıl ıslıl parlayan bir çam korusu uzanıyor. Ufukta Alpilles Dağları'nın (Küçük Alpler) zarif zirveleri seçiliyor... Hiç ses yok... Olsa olsa ta uzaklardan gelen bir fifre sesi, lavantalar arasında bir kervan çulluğunun ötüşü, yoldan geçen bir katırın çingırağı... Provence'ın tüm bu güzel manzarası, gün ışığıyla canlanıyor.

Siz şimdi benden, o gürültülü ve havası kirli Parisinizi özlememi nasıl beklersiniz? Değirmenimde o kadar mutluyum ki! Gazetelerden, pustan ve faytonlardan bin mil uzakta, her zaman özlemimi çektiğim hoş kokulu, sıcacık, kuytu bir köşedeyim. Etrafımda o kadar çok güzellik var ki! Buraya yerleşeli sadece sekiz gün olmasına rağmen, şimdiden hatıraların ve edindiğim izlenimlerin sarhoşluğu içindeyim... Dinleyin! Daha dün akşam, sürülerin yamacın eteğindeki kır evine (çiftliğe) dönüşünü seyrettim; inanın bana, bu gösteriyi sizin hafta boyunca Paris'te prömiyerlerini izlediğiniz tüm o gösterilerin birine bile değişmem. Gerisini siz düşünün!..

Provence'ta sıcakların bastırmasıyla birlikte, çiftlik hayvanlarının Alpler'e götürülmesinin âdetten olduğunu

hemen belirtmeliyim. Burada yaşayanlar hayvanlarla birlikte beş altı aylığına yaylalara çıkıyor, açık havada belle-rine kadar uzanan otların arasında konakladıktan sonra sonbaharın ilk serinliğiyle birlikte çiftliğe iniyor ve sürülerini biberiye kokan, külrengi küçük tepelerde yeniden sakın sakın otlamaya bırakıyorlar. İşte dün akşam sürüler dönüyordu. Çiftliğin ana kapısı sabahtan beri iki kanadı açık bekliyordu, ağıllar taze samanla ağzına kadar doluydu. Saatler geçtikçe, “Şimdi Eyguières’delerdir... Şimdi Paradou’ya ulaşmışlardır” deniyordu. Nihayet akşama doğru, birden bir çığlık koptu. “İşte geliyorlar!” Uzaktan, sürünün bir toz bulutunun içinde gelmekte olduğunu gördük... Sanki yol da onlarla birlikte yürüyordu... En başta, boynuzları, vahşi görünümüleriyle yaşlı koçlar ilerliyordu; ardından besili koyunlar ve ayaklarının arasında yavruları dolanan biraz bitkin anneler geliyor, daha sonra da üzerlerindeki sepetlerde, henüz bir günlük kuzucukları sallaya sallaya taşıyan kırmızı ponponlu katırlar, yorgunluktan dilleri neredeyse yere kadar sarkan kan ter içinde kalmış köpekler ve papazların ayin küppesi gibi topuklarına kadar uzanan kırmızı şayaktan kepenekleriyle sürünün iki bıçkın çobanı geliyordu.

Neşeyle önümüzden geçen sürü bir sağanak gürültüsüyle yerleri sarsarak kapıdan içeriye doluştu. Çiftlikteki telaş görülmeye değirdi! Gelenleri tanıyan yeşil, altın renkli iri tavus kuşları tülü andıran sorguçlarıyla onları, tüneklerinin üzerinden trompet seslerini andıran müthiş bir gürültüyle karşıladılar. Uyuyan kümes halkı yerlerinden sıçrayarak uyandı. Güvercinler, ördekler, hindiler, beçtavukları, hepsi ayaktaydı. Kümes çılgına dönmüştü, tavuklar sabahlamaktan söz ediyorlardı. Koyunlar, postlarıyla birlikte adeta Alpler’in yabani kokusunu, dağların insanı sarhoş eden, dans etme arzusu uyandıran temiz havasını getirmişlerdi.

Sürüdekiler tüm bu hengâmenin ortasında ağıllarına doğru ilerliyorlardı. Onların yerleşmelerini izlemek öylesine zevkliydi ki. Yaşlı koçlar yemliklerini görerek duygulanıyor, yolculuk sırasında doğdukları için daha önce çiftliği görmemiş kuzular ve daha küçük yavrular etraflarına şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Ama en dokunaklısı, köpeklerin, sürünün çiftliğe girmesinden önce içleri rahat etmeyecek olan, işleri başından aşkın yiğit çoban köpeklerinin haliydi. Bekçi köpeğinin kulübesinin kenarından onları çağırması boşunaydı, kuyunun ağzına kadar soğuk suyla dolu kovasının onların akıllarını çelmeye çalışması boşunaydı: Çoban köpeklerinin tek derdi tüm hayvanların ağıllarına yerleştiğini, küçük çit kapısının sürgüsünün çekildiğini ve çobanların alçak tavanlı salonda yemeğe oturduklarını görmek ve duymaktı. Ancak o zaman kulübelere gidecek ve çanaklarındaki çorbalarını afiyetle yalayıp yutarken çiftlikteki arkadaşlarına, dağların zirvelerinde, kurtların çiyile kaplı lal rengi kocaman yüksükotlarının arasında gezindiği karanlıklar diyarında, başlarından geçenleri anlatmaya razı olacaklardı.

BEAUCAIRE POSTA ARABASI

Buraya geldiğim gündü... Beaucaire arabasına binmiştim; yaysız, döküntü yolcu arabalarından biriydi, gideceğimiz yer çok uzak olmamasına rağmen, ağır ağır yol alarak akşam, durağına ulaştığında uzaklardan geldiği izlenimini vermek istiyordu. Arabacıyı saymazsak üst katta beş kişiydik.

İlk yolcu, bodur, kıllı, yabani hayvanlar gibi kokan, kocaman kanlı gözleri ve kulaklarında gümüş halkalar olan Camarguelı bir bekçiydi; yanında Beaucaireli bir fırıncı ile çırağı vardı, bu iki tıknefesin yüzleri kıpkırmızıydı, ama yandan bakıldığında Roma madalyonuna kazanmış Vitellius'u¹ andıran müthiş profilleri vardı. Sonuncusu, önde arabacının yanında oturan adam... Hayır! Bir kasket; pek fazla konuşmayan ve hüzünlü bir ifadeyle yola bakan, tavşan derisinden kocaman bir kasket.

Arabadakilerin hepsi birbirini tanıyor ve yüksek sesle rahatça işlerinden söz ediyorlardı. Camarguelı Nîmes'den geldiğini söylüyordu, bir çobana yabayla saldırdığı için sorgu yargıcı tarafından çağrılıp ifadesi alınmıştı. Ne de olsa Camarguelıların tepesini attırmak kolaydır... Peki ya

1. Roma İmparatoru (MS 15-69). Eski portrelerde ve Suetonius'un tasvirlerinde boylu poslu, dolgun ve kırmızı yüzlü olarak betimlenir. (Y. N.)

Beucairelilere ne demeli! Bizim iki Beaucaireli Meryem Ana hakkındaki farklı görüşleri yüzünden birbirlerinin boğazına sarılmayı akıllarından geçirmiyorlar mıydı? Fırıncı, Provençeluların “Azize Anne” olarak andıkları Meryem Ana’nın küçük İsa’yı kolları arasında tutan görüntüsüne bağlanmış dinî bir cemaatin mensubu gibi görünüyordu; çırak ise tersine, Meryem Ana’nın, kolları iki yana sarkmış, ellerinden ışık saçarak gülümseyen o güzel görüntüsüne adanmış yeni bir dinî cemaatin kilise korosunda ilahiler söylüyordu. Tartışma da, işte tam bundan kaynaklanıyordu. Bu imanlı iki Katolik’in birbirlerine ve Meryem Ana’ya söylediklerini duymalıydınız:

“Senin o el değmemiş bakire bir içim su!”

“Hadi canım sen de! Sen Azize Anne’ne bak!”

“Ya seninki, Filistin’de başına gelmedik kalmadı!”

“Ya senin gudubet! Kim bilir ne halılar karıştırdı? Bunu asıl marangoz Yusuf’a sormak lazım!”

İnsanın kendini Napoli Rıhtımı’nda gibi hissetmesi için yalnızca parıldayan bıçaklar eksikti ve inanın, arabacı müdahale etmeseydi bu hararetli dinî tartışmanın sonu pek de hayırlı olmayacaktı.

“Meryem Analarınızı bir kenara bırakın da kafamızı dinleyelim!” dedi arabacı gülümseyerek iki Beaucaireliye, “Bunlar kadınların meseleleri, erkekler bu işlere karışmamalı!”

Ardından, hafif kuşkucu bir tavırla kırbacını şaklatmasıyla birlikte, herkes ona hak verdi.

Tartışma sona erse de, hızını alamayan fırıncının biraz daha gevezelik etmeye ihtiyacı vardı, köşesinde sessiz, çekingen bir halde oturan hüzünlü kaskete dönerek alaycı bir ifadeyle sordu:

“Eee bileyici, ya senin karın? Karın hangi Meryem Ana’dan yana?”

Üst kattaki herkes kahkahalarla güldüğüne göre, bu sorunun iğneleyici bir yanı olsa gerekti. Söylenenleri duymazmış gibi görünen bileyici gülmüyordu. Bunun üzerine fırıncı bana doğru döndü:

“Siz karısını bilmezsiniz, bayım. Kendine göre ilginç inançları vardır. Beaucaire’de onun eşine benzerine rastlayamazsınız.”

Gülüşmeler daha da arttı. Hiç kıyılamayan bileyici, kafasını kaldırmadan, alçak sesle, “Kapa çeneni, fırıncı!” demekle yetindi.

Fakat geveze fırıncının susmaya hiç niyeti yoktu, daha da kışkırtıcı bir ifadeyle devam etti:

“İnanılır gibi değil! Fakat dostumuz, böyle bir karısı olmasından hiç de şikâyetçi değil... O yanınızdayken bir an bile canınız sıkılmaz... Bir düşünün! O kadar güzel ki, altı ayda bir kaçırılıyor ve geri döndüğünde size anlatacak bir sürü hikâyesi oluyor... Ama önemli değil, ilginç bir evlilik işte... Düşünebiliyor musunuz, daha evleneli bir yıl bile olmamıştı ki, kadın bir çikolata tüccarıyla İspanya’ya kaçtı.

Yapayalnız kalan ve günlerini ağlayıp sızlamakla geçiren kocası kendini içkiye verdi... Adeta aklını kaçırmıştı... Bir süre sonra güzel karısı, elinde küçük zilli bir tef, üzerinde İspanyol tarzı bir elbiseyle geri döndü... Hepimiz kadına, ‘Sakin ortalıkta görünme, kocan seni öldürecek.’ dedik.

Ne öldürmesi! Hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ettiler, hatta kadın ona tef çalmayı bile öğretti.”

Yeniden bir kahkaha tufanı koşturdu. Bir köşeye sinmiş bileyici, kafasını kaldırmadan tekrar mırıldandı:

“Kapa çeneni fırıncı...”

Hiç orali olmayan fırıncı konuşmaya devam etti:

“Beyefendi, belki de, İspanya’dan döndükten sonra kadının aklının başına geldiğini düşünüyorsunuz! Ah...”

nerdeee... Kocasının derin hoşgörüsü kadına yeni bir macera için ilham verdi... İspanyol'u bir subay izledi, sonra Rhône'da çalışan bir ırmak gemicisi, ardından bir müzisyen ve ardından... Bilmem kim?.. Fakat ilginç olan ne biliyor musunuz? Her seferinde aynı komedi... Kadın kaçır, adam günlerce ağlar, kadın çıkagelir ve adam teselli bulur. Her seferinde kadın adamın gönlünü alır ve adam da onu bağışlar. Böyle koca var mıdır, adam sabır taşı mübarek! Doğruyu söylemek gerekirse dillere destan bir güzelliği var haspanın... Tam bir ay parçası, işveli, alımlı, çıtı pıtı, üstelik teni de pamuk gibi beyaz... Erkeklerle hep gülümseyerek bakan fındık rengi gözleri var... Aman Tanrım! Parisli beyefendi, yolunuz bir gün Beaucaire'e düşerse..."

"Ah! Yeter artık, yalvarırım sus fırıncı!.." dedi bileyici bir kez daha, insanın içini burkan bir ses tonuyla...

Tam o sırada, Anglores Çiftliği'ne varan yolcu arabası durdu. İki Beaucairelinin yolculukları buraya kaddı. Doğrusu, bu sohbe benim de dayanacak halim kalmamıştı. Patavatsız adam! Çiftliğin avlusundan hâlâ kakhaha sesleri geliyordu.

Onların inmesiyle arabanın üst katı adeta boş kalmıştı. Camarguelıyı da Arles'a bırakmıştık... Bu arada arabacı da inmiş, atların yanında yürüyordu... Yukarıda, bileyici ile ben yalnız kalmıştık, her birimiz bir köşeye çekilmiş, konuşmadan duruyorduk. Hava ısınmıştı, arabanın deri körüğü ateş gibi yanıyordu. Ara sıra, gözlerimin kapandığını ve başımın ağırlaştığını hissetsem de uyumam mümkün değildi. Kulağım da hep o alttan alan, insanın içine işleyen aynı sözler çınliyordu... "Sus lütfen, yalvarırım..." Zavallı adam, o da uyuyamıyordu. Arkadan, adamın geniş omuzlarının sarsıldığını, oturduğu sıranın arkalığına dayadığı, yaşlı bir insaninkini andıran

uzun, solgun ve kaba elinin titrediğini görebiliyordum. Ağlıyordu...

“Parisli, işte ineceğiniz yere geldik!” diye bağırdı, birden kırbacının ucuyla yemyeşil tepenin üzerine kelebek misali konmuş değirmeni gösteren arabacı.

Arabadan inmek için acele ettim. İnmeden önce, bileyicinin yanından geçerken, kasketin altındaki yüze şöyle bir bakmak istedim. Niyetimi anlamış olacak ki, zavallı adam birden kafasını kaldırarak acınası bir ifadeyle yüzüme doğru baktı.

“Yüzüme dikkatlice bakın, dostum,” dedi boğuk bir sesle, “bugünlerde Beaucaire’de bir cinayet işlendiğini duyarsanız, bu işin failini tanıdığınızı söyleyebilirsiniz.”

Solgun ve kederli bir yüzdü, küçük gözlerinin ferisi sönmüştü. Bu gözler yaşla dolmuş olsa da, sesinde nefretin izleri vardı. Nefret, güçsüzlerin öfkesidir!.. Karısının yerinde olsaydım, ondan uzak durmaya çalışırdım.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın ilköğretim okullarında okutulmak üzere seçtiği "100 Temel Eser"den biri olan *Değirmenimden Mektuplar*, dünya klasikleri arasında önemli bir yere sahiptir. Kitap, ünlü Fransız yazar Alphonse Daudet'nin Provence'taki eski bir değirmende yazdığı ve her birinde bir öykünün anlatıldığı mektuplardan oluşur. *Değirmenimden Mektuplar*'da yer alan bazı bölümler, hâlâ dünya edebiyatının en çok bilinen öyküleri arasında yer alır.

Şehrin kalabalığından ve insanlardan kaçan, huzuru sığındığı doğada arayan yazar, gözlemlerini aktardığı öykülerden oluşan eseri için, "Bu kitap, yazdıklarım arasında benim en çok sevdiğimdir," demiştir.

#dünyaklasikleri #fransızklasikleri #taşıra #anı #mektup #huzur

Kapak resmi: Daniël Oskar Cifani Cosforti

can yayinlari.com | f | i | t | can yayinlari

Öykü

ISBN 978-975-07-4275-8

9 789750 742750